

Betelgeus - hviezda, ktorá náhle stmavla, ukrýva ďalšie tajomstvá	2
Online, tvnoviny.sk, 29. 12. 2025, 18:25	
V centre Košíc očakávalo Nový rok 12-tisíc ľudí, 2026 priniesol aj novorodencov	2
Online, kosiceonline.sk, 2. 1. 2026, 10:40	
PARNAS John Milton – Stratený raj - Literatúra - Rádio Devín	3
Online, stvr.sk, 2. 1. 2026, 11:00	
Týždeň po pôrode sedela na prednáškach. Dnes má doktorát z chémie	4
Online, forbes.sk, 3. 1. 2026, 6:35	
Miluje učiť, no rodinu tým neuživí	6
Tlač, SME - Korzár, 5. 1. 2026	
Miluje učiť, no rodinu tým neuživí	9
Tlač, Denník SME, 5. 1. 2026	

Betelgeus - hviezda, ktorá náhle stmavla, ukrýva ďalšie tajomstvá

29. 12. 2025, 18:25, Zdroj: [tnoviny.sk](https://www.tnoviny.sk), Vydavateľ: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Autor: Jozef Demeter, Alžbeta Múcsková, Sentiment: Pozitívny, Téma: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Kľúčové slová: UPJŠ
Dosah: 164 131 GRP: 3,65 OTS: 0,04 AVE: 1100 EUR

Betelgeus - hviezda, ktorá náhle stmavla, ukrýva ďalšie tajomstvá

Keď Betelgeus – jedna z najjasnejších hviezd na oblohe – pred pár rokmi náhle stmavla, svet zadržal dych. Vedci teraz odhalili jej ďalšie takmer tisíc rokov staré tajomstvo.

Legendárne súhvezdie Orion a pravé rameno lovca – to je Betelgeus – červený nadobor asi 700-krát väčší ako naše Slnko.

„Okraj jeho atmosféry by siahla až niekde za dráhu Marsu,“ vysvetlil astrofyzik **UPJŠ** v Košiciach Štefan Parimucha.

Je však omnoho mladší, má asi iba 10 miliónov rokov, pričom Slnko nás hreje už štyri a pol miliardy rokov.

„Takéto gigantické hviezdy majú veľmi krátku dobu života,“ povedal astronóm Univerzity Komenského v Bratislave Roman Nagy.

Pred pár rokmi hviezda náhle akoby zhasla a zdalo sa, že jej koniec, teda masívny výbuch supernovy je za dverami.

„Nakoniec sa ukázalo, že pokles jasnosti bol dočasný a súvisel s tým, že táto hviezda uvoľnila do svojho okolia veľké množstvo svojej hmoty. Po vychladnutí tento materiál hviezdu trochu zatienil,“ popísal Nagy.

Už asi tisíc rokov však astronómom nedá spávať záhada, prečo hviezda stmavne pravidelne každých šesť rokov.

„Podarilo sa zistiť, že hviezda má súputníka. Podarilo sa ho aj zobraziť. Zistilo sa, že je to vlastne taká modrá hviezda, ktorá má zhruba nejakých 1,5- až 2-násobok hmotnosti Slnka,“ prezradil Parimucha.

Tak malú hviezdu pri ňom nik nečakal, navyše je extrémne blízko.

„Prvýkrát v histórii sme až teraz boli schopní priamo zachytiť túto hviezdu, ktorá sa nachádza v podstate ešte v samotnej atmosfére hviezdy Betelgeuzu,“ poznamenal Nagy.

Pomenovať ju preto chcú Siwarha, čo arabsky znamená „Jej náhrdelník“. Betelgeus však skôr či neskôr vybuchne. Možno zajtra, o mesiac alebo o pár tisíc rokov.

„Hviezda je pomerne blízko Zeme, nejakých 600 svetelných rokov,“ upozornil Parimucha.

Ohroziť by nás táto supernova nemala, no na oblohe pripraví spektakulárny zážitok. Večer budeme môcť pri jej svetle čítať knihu.

„V našej galaxii máme miliardy hviezd a tento jeden jediný výbuch Supernovy bude jasnejším úkazom ako žiarenie všetkých hviezd v tom momente v celej našej galaxii,“ dodal Nagy.

Autor: Jozef Demeter, Alžbeta Múcsková

V centre Košíc očakávalo Nový rok 12-tisíc ľudí, 2026 priniesol aj novorodencov

2. 1. 2026, 10:40, Zdroj: [kosiceonline.sk](https://www.kosiceonline.sk), Sentiment: Pozitívny, Téma: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Kľúčové slová: UPJŠ
Dosah: 3 180 GRP: 0,07 OTS: 0,00 AVE: 251 EUR

V centre Košíc očakávalo Nový rok 12-tisíc ľudí, 2026 priniesol aj novorodencov

Košice Spravodajstvo

Sú nimi Richard a Katarína.

Silvestrovské oslavy si do centra Košíc prišlo užiť približne 12-tisíc návštevníkov. Očakávanie Nového roka pri súsoší Immaculata spestril bohatý výber kapiel, návštevníkov však zahriala nielen pestrá hudobná ponuka, ale aj dobroty vo vianočných stánkoch a primátorský punč. Celý večer moderoval Richard Herrgott.

„Ďakujem všetkým, ktorí aj na sklonku roka prispeli prostredníctvom nášho punču na dobrú vec. Výslednú vyzbieranú sumu zatiaľ neprezradím, ale už dnes vieme, že sa nám podarilo prekonať minuloročný rekordný výťažok vo výške viac ako 34-tisíc eur,“ uviedol primátor Košíc Jaroslav Polaček.

Peniaze poputujú na nákup materiálov a zariadení, či podporu úhrad nákladov spojených s prevádzkovaním neziskovej organizácie Sociálne bývanie, patientskej organizácii Liga proti osteoporóze Slovensko – Klub osteoporózy v Košiciach, neziskovej organizácii

Empatia plus a občianskemu združeniu Hrdlička.

Zatiaľ čo sa ľudia veselili a odpočítavali koniec starého a začiatok nového roka, na svet sa už pýtala aj prvá Košičanka. Malá Katarínka sa narodila v Univerzitnej nemocnici Louisa Pasteura krátko pred 3.00 hod. Vážila 3760 gramov a mala 49 centimetrov. Je druhorodeným dieťaťom v rodine. Doma sa na ňu teší 2,5-ročný braček.

Malá Katarínka sa narodila v Univerzitnej nemocnici Louisa Pasteura krátko pred 3.00 hod. / UNLP

„Pôvodný termín pôrodu bol 30. december, teda šanca, že dcérka bude novoročným bábätkom bola veľká, no nepredpokladala som, že sa vypýta na svet v prvých hodinách nového roka,“ povedala spokojná mamka, ktorej primátor osobne gratuloval a odovzdal jej finančný dar.

„Pre každého rodiča sú to mimoriadne silné okamihy v našich životoch. Želám Katarínke aj jej rodičom hlavne zdravie, a aby ste spolu strávili veľa nezabudnuteľných chvíľ,“ dodal Polaček.

Aj vo Fakultnej nemocnici AGEL Košice-Šaca sa minútu po polnoci narodilo prvé novoročné bábätko. Richard z Valalík je zároveň prvým novorodencom roka 2026 na Slovensku po spontánnom pôrode. Chlapec váži 3520 gramov a meria 50 centimetrov.

„Napriek predpokladanému silvestrovskému termínu pôrodu sme nečakali, že by sa syn mohol narodiť ako prvé novoročné bábätko. Pre mňa je to malý zázrak. Doteraz neverím tomu, že ho mám v náručí a že sa narodil minútu po polnoci. Ako prvorodička som netušila do čoho idem. Boli chvíle, ktoré mi dali naozaj zabráť, ale s podporou personálu sa to dalo zvládnuť. Pani doktorka Ballová a celý tím prispeli k tomu, že bol pôrod hladký,“ uviedla mamička Jana.

Richard z Valalík je zároveň prvým novorodencom roka 2026 na Slovensku po spontánnom pôrode. / AGEL

„Pôrod prebehol prirodzene a bez komplikácií. Gratulujem rodičom k novoročnému dieťaťu a zároveň ďakujem personálu kliniky, že aj počas sviatočného obdobia sa so všetkou profesionalitou, odbornosťou a empatiou postaral o naše pacientky. Nočná služba bola pomerne rušná, keďže hodinu po polnoci sa narodilo ďalšie dieťa. Teší ma to najmä v dobe extrémneho poklesu pôrodnosti na Slovensku, ale aj v celej Európe. Dúfam, že tento úspešný novoročný štart zostane trendom počas celého roka 2026,“ uviedol prednosta Gynekologicko-pôrodníckej kliniky LF **UPJŠ** a Medicínsky riaditeľ Fakultnej nemocnice AGEL Košice-Šaca Erik Dosedla.

PARNAS | John Milton – Stratený raj - Literatúra - Rádio Devín

2. 1. 2026, 11:00, Zdroj: devin.rtvs.sk, Vydavateľ: Slovenská televízia a rozhlas, Sentiment: Pozitívny, Téma: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Kľúčové slová: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Univerzita Pavla Jozefa Šafárika

Dosah: 88 554 GRP: 1,97 OTS: 0,02 AVE: 882 EUR

PARNAS | John Milton – Stratený raj - Literatúra - Rádio Devín

PARNAS | John Milton – Stratený raj

02. 01. 2026 11:00 | Literatúra

Facebook Instagram

Čítanie kľúčových diel svetovej a slovenskej literatúry s komentárom

Repríza: 5.1.- 6.3. 2026 - každý pracovný deň o 13:00

Jedno z najvýznamnejších diel svetovej barokovej literatúry, tradične označované ako biblický epos. Tento alegorický obraz sveta o ceste za poznáním a spásou však presahuje toto zaradenie. John Milton vnáša do svojej epickej básne filozofický rozmer: zobrazuje zápas dobra so zlom, ktorý sa začína vzbúrou anjelov a sprevádza ľudstvo celými jeho dejinami. Anglický básnik 17. storočia (1608-1674) ho zložil v blankverse - do tých čias vyhradenom dráme. V tomto päťstopovom jambickom verši písal svoje tragédie William Shakespeare. Aj zásluhou brilantného umeleckého spracovania toto dielo stojí hneď vedľa Danteho Božskej komédie či Goetheho Fausta, nadväzujúc na odkaz antických básnikov – najmä Homéra, Vergília a Ovídia.

Na počesť storočnice rozhlasového vysielania na Slovensku zaznie celá trilógia Johna Milтона: biblický epos Stratený raj, miniepos Vrátený raj a tragédia Samson bojovník. Preklad a odborný komentár v rozhovoroch s Táňou Kusou - prof. Marián Andričík z **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**. Interpretom tohto literárneho monumentu je Štefan Bučko – člen Činohry Slovenského národného divadla.

Réžia a moderovanie: autorka projektu Parnas Táňa Kusá

Hud. dramaturgia: Lýgia Vojtková

Hlavný zvukový majster: Stanislav Kaclík

Pomoc Máte problém s prehrávaním? Nahláste nám chybu v prehrávači.

autorka: Táňa Kusá, ilustrácia: William Blake

Živé vysielanie 12:51

Rádio Devín 10:00 - Ars musica

Rozhlas

Týždeň po pôrode sedela na prednáškach. Dnes má doktorát z chémie

 3. 1. 2026, 6:35, Zdroj: forbes.sk , Vydavateľ: Barecz & Conrad Media s.r.o., Autor: Martina Jurinová, Sentiment: Pozitívny, Téma: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, Kľúčové slová: Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, UPJŠ, Univerzita Pavla Jozefa Šafárika
Dosah: 9 560 GRP: 0,21 OTS: 0,00 AVE: 578 EUR

Týždeň po pôrode sedela na prednáškach. Dnes má doktorát z chémie

Rodičia z nej chceli mať lekárku, jej však učarovala chémia. Len malá časť Rómov na Slovensku má vysokoškolský titul, Paulína Slepčíková obhájila doktorát. A popri tom všetkom sa počas vysokej školy starala o malého syna.

Keď si nabudúce povzdychnete, aký je život ťažký, spomeňte si na Paulínu Slepčíkovú. Dnes už vyštudovaná chemička sa narodila v Gelnici a vyrastala v Košiciach ako najstaršia z troch detí v rómskej rodine.

Keď už hovoríme o životných skúškach, Paulína ich zažila naozaj dosť. Na konci prvého semestra na vysokej škole zistila, že je tehotná, a na krátku chvíľu sa jej zrútil svet.

Nikdy si však nepripustila, že by sa dieťaťa vzdala alebo že by mala odísť zo školy. Malého Jakuba priviedla na svet deň pred začiatkom druhého ročníka na vysokej škole. A o týždeň neskôr už opäť sedela na prednáškach.

Život bol už vtedy dosť komplikovaný – zvládať školu aj starostlivosť o bábätko aj s pomocou manžela, ktorý pracoval na zmeny, bolo náročné. Vtedy prišla ďalšia rana. Manžel ju po roku opustil a Paulína zostala bývať s malým synom v detskej izbe v byte svojich rodičov. Vzdať sa však neplánovala.

A nestačil jej ani magisterský titul. Po tom, ako obhájila PhD., sa zamestnala ako vedeckovýskumná pracovníčka v spoločnosti Safta-Photonics, kde sa podieľa na vývoji senzorických zlatých čipov na detekciu organických molekúl, pesticídov, vírusov či mikroplastov.

Dnes pracuje pre významnú švajčiarsku spoločnosť v oblasti testovania rôznych spotrebiteľských produktov na prítomnosť chemických látok.

V roku 2023 získala ocenenie Roma Spirit v kategórii Osobnosť roka. „Ako malá som si hovorila: ja budem robiť chémiu, budem chodiť v bielom plášti. Plášť teraz síce nenosím, ale mám prácu, ktorú som si vysnívala.“

Namiesto štúdia práca

Obaja rodičia Paulíny Slepčíkovej pochádzajú z Mníška nad Hnilcom. Aj keď sa dobre učili, ani jeden z nich nemal šancu študovať na vysokej škole. Hneď ako to bolo možné, išli pracovať. Otec pracoval v košických železiarňach a mama ako šička v obuvníckej firme. „Obidvaja boli veľmi dobrí žiaci, ale napríklad mama už od šestnástich musela ísť pracovať, lebo bolo treba zarábať peniaze.“ Možno práve preto si jej rodičia neskôr povedali, že svojim deťom možnosť študovať určite poskytnú.

Po šiestich týždňoch od Paulíninho narodenia sa mladá rodina presťahovala do Košíc. Okrem Paulíny sa im postupne narodili aj dve ďalšie deti – o tri roky mladší brat a o päť rokov mladšia sestra. „Obidvaja sú podľa mňa tiež veľmi úspešní. Brat je klavirista, študoval na Akadémii umení v Banskej Bystrici, a sestra, učiteľka v materskej škole, vyštudovala pedagogiku na vysokej škole v Prešove,“ hovorí Paulína.

„Naši rodičia chápali, aké dôležité je vzdelanie, a povzbudzovali nás v tom, aby sme študovali. A myslím si, že aj oni sú spokojní s tým, čo sme dosiahli.“

Chémia alebo medicína

Keď sa Paulína vo štvrtom ročníku na gymnáziu mala rozhodnúť, kam pôjde na vysokú školu, prihlášku si podala na medicínu aj na chémiu na Prírodovedeckej fakulte **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**.

„Vždy som mala rada chémiu, na strednej škole som chodila po rôznych olympiádach, nielen chemických, ale aj fyzikálnych. Ale mala som rada aj biológiu, a tak mi otec povedal: 'Pôjdeš na medicínu.' Začala som cez víkendy chodiť na doučovanie – prípravu na skúšky na medicínu. Keď sa niektorí ľudia v sobotu ráno vracali domov z diskotéky, ja som išla na doučovanie,“ spomína.

Prijímačky úspešne spravila, ale do prvého ročníka napokon nenastúpila. Medicína jednoducho nebola jej vytúžená profesia. „Niečo mi hovorilo, že to nie je práca pre mňa, myslím si, že byť lekárom je obrovská zodpovednosť, a ja som vtedy cítila, že by som ju neuniesla.“

Nastúpila teda na prírodovedeckú fakultu na štúdium chémie ako vedeckého odboru. Chémia ju očarila už na základnej škole a neskôr, počas gymnázia, sa jej potvrdilo, že toto je to, čo chce robiť. „Mala som naozaj výbornú učiteľku. Aj ona ma inšpirovala k tomu, že som v štúdiu chémie chcela pokračovať na vysokej škole.“

Rana za ranou

Nastúpila na vysokú školu a tešila sa z toho, že študuje presne to, čo si vysnívala. Počas zimného skúškového obdobia v prvom ročníku však zistila, že je tehotná.

„Dodnes si presne pamätám, kedy som to zistila. Bolo 13. januára a ja som sa pripravovala na skúšky. Prvé dni som bola v takom šoku, že som nedokázala ani rozprávať. Som veriaci a nikdy som si ani len nepripustila, že by som to dieťa nechcela.“

Ako dodáva, to, čo vyzeralo ako rana osudu, napokon vzala ako požehnanie. Nevedela však, čo bude ďalej, ako to budú s manželom, ktorý pracoval na 12-hodinové zmeny, vôbec stíhať. Náročné to naozaj bolo. Paulína si však ani na moment nepripustila, že by mala z vysokej školy odísť. „Študovala som ďalej aj s bruškom. Urobila som skúšky. Akurát jeden predmet som si preniesla do druhého ročníka – boli to labáky, kde sa pracovalo s chemikáliami, a to som ako tehotná nemohla,“ spomína na vysokoškolské časy.

Synček Jakub sa im narodil v septembri, na začiatku druhého ročníka vysokej školy. Deň po jeho narodení sa začínal semester. Paulína si vybavila jeden týždeň odklad, pretože musela zostať so synčekom pár dní v pôrodnici, ale inak bola odhodlaná pokračovať v štúdiu.

Kto je Paulína Slepčíková

Vyrastala v Košiciach ako najstaršia z troch detí. Ako jedna z mála Rómov na Slovensku vyštudovala organickú chémiu s červeným diplomom, neskôr získala aj titul doktorky prírodných vied RNDr. na Prírodovedeckej fakulte **Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach** a následne obhájila aj PhD. Paulína Slepčíková je zároveň laureátka ocenenia Roma Spirit za rok 2023 v kategórii Osobnosť roka, nominovaná bola za inšpiratívny osobný príbeh.

„Bolo to nesmierne náročné. Teraz sa už na tom dokážem aj zasmiať, ale vtedy som sa nesmiala. Zladiť to všetko bolo poriadne ťažké. Obidvaja moji rodičia chodili do práce, manžel tiež. V robote mal dvanásťky, denné aj nočné. Aby sme to poskladali, bola to fuška. On prišiel ráno z nočnej a ja som utekala do školy, on zostal s bábätkom. Keď som sa vrátila, manžel si išiel pospať a potom znova do roboty.“

Po roku však Paulína so synom zrazu zostala sama. Manžel od nich jedného dňa odišiel, o detailoch Paulína hovoriť nechce. „Je to ťažká téma, nechcem to rozoberať.“

Zvládať starostlivosť o syna a vysokoškolské štúdium bolo zrazu ešte o niečo náročnejšie. Synčeka však dala do jaslí, a aj keď s veľkou námahou, nejako to predsa len išlo. „Syn bol veľmi často chorý, ja som chodila do školy, musela som sa veľa učiť, bolo to veľmi ťažké obdobie. Ja s malým bábätkom, bez muža, bez peňazí... Ale povedala som si, že chcem dokončiť tú školu, už aj kvôli synovi. Musím zabojsť a nejako to dokážem.“

Keď červený diplom nestačí

Doštudovať vysokú školu skutočne zvládla. A ešte ako! V roku 2015 promovala s červeným diplomom v odbore organická chémia. V roku 2016 nastúpila na doktorandské štúdium na Katedre organickej chémie **UPJŠ** v Košiciach, v roku 2018 získala titul RNDr. a v auguste 2020 obhájila titul PhD.

Hneď potom nastúpila do spoločnosti Saftra-Photonics, kde sa ako vedeckovýskumná pracovníčka podieľala na vývoji senzorických čipov na detekciu organických molekúl, pesticídov, mikroplastov či vírusov (napríklad aj koronavírusu).

Od roku 2023 pracuje v košickej kancelárii švajčiarskej spoločnosti Bluesign. Paulína sa tam venuje napríklad aj navrhovaniu testov pre rôzne spoločnosti s cieľom minimalizovať škodlivé látky v ich produktoch od začiatku výrobného procesu.

Má ešte nejaké nenaplnené ciele alebo niečo iné, čo by v živote chcela dosiahnuť? „Splnil sa mi detský sen byť tá chemička v bielom plášti. Aj keď je pravda, že ten biely plášť teraz v práci nenosím. (smiech) Nerobím si však žiadne veľké plány. Viem, že život prináša všeličo, tak ako sa to stalo aj mne. Ja chcem byť len dobrým vzorom pre svojho syna a dobre robiť svoju prácu, ktorá ma veľmi baví.“

„Syn má už 14 rokov a hrá na klavíri. Rád by študoval na konzervatóriu. Ja ho nechcem odhovárať ani mu hovoriť, čo má v živote robiť. Chcem, aby robil to, čo ho baví. Len nech to robí poriadne. Lebo to je dôležité. Ráno vstať a tešiť sa do práce,“ uzatvára Paulína.

Forbes Premium

Autor: Martina Jurinová

Miluje učiť, no rodinu tým neuživí

5. 1. 2026, Zdroj: **SME - Korzár**, Strana: 18, Vydavateľ: **Petit Press, a.s.**, Autor: **Kamila Šebestová**, Sentiment: **Pozitívny**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **UPJŠ**

Dosah: 126 523 GRP: 2,81 OTS: 0,03 AVE: 3500 EUR

Miluje učiť, no rodinu tým neuživí

Rubrika: Rozhovor

Andrej Klobušník učí deti, ktoré žijú v generačnej chudobe. Byť učiteľom bol vždy jeho sen

V štrnástich rokoch sa pridol k skupine pravicových extrémistov, dnes pracuje aj s rómskymi deťmi. ANDREJ KLOBUŠNÍK učí na základnej škole v Ždani pri Košiciach v rámci programu Teach. Na starosti má deti vo veku desať až šesťnásť rokov. „Postoje sa dajú zmeniť. Veľmi to však záleží na prostredí, v ktorom sa mladý neistý človek nachádza,“ hovorí 29-ročný Košičan. „Náš školský systém má tendenciu človeka demotivovať. Ja chcem, aby z mojej triedy vychádzali sebavedomí ľudia,“ hovorí.

V puberte si patril k skupine pravicových extrémistov. Ako si v tom období premýšľal, čomu si veril?

Nemám pocit, že by som bol vtedy iný človek. Dokonca som mal aj podobné hodnoty ako dnes. Prostredie, v ktorom som bol, však bolo úplne iné. Ovpľyňovali ma názory, ktoré som počúval a nedostatok informácií. Mal som veľmi nacionalistické zmýšľanie. Bol som konzervatívec a bigotný kresťan namierený proti LGBTI+ ľuďom či liberálom. Taká slovenská klasika.

Odkiaľ si čerpal informácie?

Bavíme sa o rokoch 2010 až 2012. V tom období sa začali do širšieho povedomia tlačiť konšpiračné teórie a ruská propaganda. Vrchol popularity napríklad zažíval časopis Zem a vek. V mojom okolí to dosť kolovalo. Bol som zvedavý, čítal som veľmi veľa týchto teórií, a tak som do toho aj spadol. Preberal som naratívy, ktoré účelovo manipulovali ľudí.

Nepatrilo si teda k tým, ktorí by otvorene hajlovali alebo chodili na pochody k výročiu smrti Tisa?

Nie, nič také som nerobil. Slovenskí branci, na rozdiel od kotlebovcov, takto okato nepreberali nacistickú symboliku. Dokonca si na to dávali veľký pozor. Zato som však velebil Rusko a Sovietsky zväz. Ospravedlňoval som Jozefa Tisa aj slovenský fašistický štát. Zároveň som zastával komunistov – imponovali mi názory, že s Rómami treba urobiť poriadky.

Cítil si k nim nenávisť?

Skôr som mal automatické nastavenie v mysli, že sú „asociáli, s ktorými treba urobiť poriadok“ a iné naučené frázy. Veľa vecí som robil z rebélie – to mi tak trochu aj zostalo. Veľmi to súviselo s mojim vekom a pocitom, že sa musím nejako angažovať a meniť veci okolo seba. Veľkú úlohu však zohralo aj kresťanstvo. Nechcem veriacich ľudí nijako dehonestovať, no na mňa vtedy naše náboženské spoločenstvo nemalo dobrý vplyv. Ocitol som sa v radikálnej partii ľudí. Keď som to začal vnímať viac kriticky, úplne som sa od kresťanstva odvrátil. Dnes to tiež už vnímam inak, pretože tak ako v každej skupine, sú rôzni ľudia. Aj medzi kresťanmi na Slovensku sú takí, čo sa cítia pápežskejšie než pápež, ako napríklad Kuffovci, a takí, ktorí za Boha schovávajú svoju nenávisť. Zároveň však existujú veľké kresťanské komunity, ktoré úprimne vykonávajú humanitárnu činnosť, pomáhajú chudobným aj menšinám.

Ako čas strávený medzi Slovenskými brancami ovplyvnil tvoje fungovanie na strednej škole?

Chodil som v maskáčoch a kanadách, celé to bola taká zvláštna epizóda. Niektorí spolužiaci sa mi smiali, niektorým to bolo jedno. Boli tam učelia, ktorí ma s tým priamo konfrontovali, zvlášť keď som na hodinách vytasil nejaký kontroverzný názor.

Ako presne?

Najviac rozhodujúce asi bolo, čo spravil môj triedny učiteľ. Bola to jedna z mála autorít, ktorú som akceptoval. Počas hodín dejepisu ma dokázal ovplyvniť tak, ako iní ľudia nie. Rozprával sa so mnou o histórii, postupne mi vysvetľoval veci. „Nebuzeroval“ ma za moje názory, no ponúkol mi alternatívy.

Prečo bolo pre teba také ľahké uveriť konšpiračným teóriám?

Prekážalo mi, že učebnice boli veľmi skratkovité a dejepis nás učili v štýle – tu je pravda, nauč sa ju. Chcel som vedieť viac, a tak som sa zaplietol do konšpiračných teórií. Tým veria aj veľmi inteligentní ľudia. Paradoxne, práve cez to kritické myslenie sa človek niekedy dokáže dopracovať k veľmi chybným záverom.

Kedy sa to u teba zlomilo a začal si rozmýšľať inak?

Zachránil to práve ten učiteľ dejepisu, ktorý so mnou viedol dlhé rozhovory a predostieral mi rôzne argumenty. Vtedy som pochopil, že je dôležité ísť do detailu, vyhodnotiť informácie. Pochopil som, že v mojich názoroch argumentoch boli diery, ktoré keď som vyplnil, vyšlo mi z toho niečo úplne odlišné.

Rozhodol si sa ísť neskôr študovať históriu do Veľkej Británie. Prečo si chcel odísť zo Slovenska?

Chcel som jednoducho zmeniť prostredie a vo všeobecnosti som mal pocit, že v Košiciach bolo vtedy všetko nanič. Počas pôsobenia primátora Rašiho mesto stagnovalo a keď som začal vnímať verejné veci, mal som pocit, že naša krajina nemá budúcnosť. No a ak mám byť úprimný, chcel som aj dokázať svojmu okoliu, že na to mám. Že aj chlapec, ktorý z niektorých predmetov prepadáva, sa dokáže dostať na dobrú zahraničnú školu. Mal som štvorky z matiky či chémie, v dejepise som však exceloval. Dosť ma táto skúsenosť formovala a dodnes to ovplyvňuje môj pedagogický prístup. Snažím sa u detí rozvíjať ich silné stránky a dať im šancu dosahovať úspechy, aj keď sú zvyknutí na zlyhania.

Študoval si na univerzite v Norwichi. Aká bola tvoja skúsenosť?

So štúdiom som bol pomerne spokojný, no celkovo sa mi v Anglicku nepáčilo. Aj ja som mal príliš vysoké očakávania a potom som bol frustrovaný z toho, keď sa nespĺnili.

Čo z tamojšieho školského systému by si priniesol na Slovensko?

Páčila sa mi tá sloboda, individuálny prístup vyučujúcich a dôraz na reálne zručnosti, s ktorými sme zo školy odišli. Viem to porovnať so štúdiom na Slovensku, kde sme len sedeli, počúvali prezentáciu a robili sme si poznámky, ktoré sme zopakovali na skúškach. Tam sme museli veľmi veľa písať, venovať sa akademickému výskumu, bolo to iné.

Prečo si sa vrátil na Slovensko?

Rozhodol vzťah – moja vtedajšia partnerka bola z Trenčína a ja som začal študovať v Košiciach.

Vedel si si na štúdium histórie v Košiciach zvyknúť?

Náš školský systém je podľa mňa otrasný. Cítil som sa, ako v maturitnom ročníku, kde nás učili v štýle „tu máš 60 tém a nauč sa ich naspamäť“. Veľká výhoda našej katedry **UPJŠ** bola, že bola pomerne nová a pracovali na nej mladí ľudia. Veľa vecí mi tolerovali a podporovali ma. Po prvom ročníku som išiel na Erasmus do Talianska. Diplomovú prácu som tiež mohol robiť na tému, ktorú som si sám vymyslel a školiteľ so mnou išiel do toho.

Vždy bolo твоjim cieľom učiť?

Chcel som to robiť vždy, akurát som si cestu k tomuto povolaniu skomplikoval zahraničím. Vyštudoval som vedecký odbor, nie pedagogický smer. K Teach ma dostala jedna známa, ktorá mi tento program odporučila.

V Ždani učíš dejepis a angličtinu. Pôsobíš tam ako plnohodnotný zamestnanec?

Áno, po niekoľkomesačnom tréningu v programe Teach ma škola zamestnala. Tento program trvá dva roky, potom sa väčšina účastníkov uchádza o miesta v štátnych inštitúciách a niektorí zakladajú svoje vlastné iniciatívy. Menšia časť zostane učiť.

To bude aj tvoj prípad?

Áno, ja som bol od začiatku rozhodnutý, že tu zostanem. Dokopy môžem učiť štyri roky bez pedagogického minima – to si práve teraz externe dorábam. Nebudem klamať, nie je to veľmi napíňajúce. Zvlášť po absolvovaní všetkých kurzov a školení od Teach, ktoré mali vysokú kvalitu.

Aké deti učíš?

Ide o spádovú školu pre tri obce. Triedy sú zmiešané. Sú v nich aj deti z rómskych osád.

Si v kontakte s rodičmi?

Hneď druhý týždeň sa stalo, že deti z mojej triedy rozbili okno. Posadil som ich do auta a išli sme k rodičom. To bol môj prvý kontakt s rodinami. Práve tam som zistil, že sa to dá robiť efektívne, keď spolu komunikujeme priamo. S väčšinou rodičov teraz vychádzam dobre.

Ako ťa vnímajú deti?

Dovolím si povedať, že dobre. Deti ma majú rady – asi aj preto, že mám rád ja ich. V triede máme dobrú atmosféru a to sa odráža aj na výsledkoch.

Spomínal si, že tvoje skúsenosti na strednej škole ovplyvnili, ako dnes učíš deti. Ako presne?

Nepovedal by som, že som nejaký extra výnimočný učiteľ. Snažím sa však deťom vyrovnávať štartovaciu plochu. Chcem, aby pocítovali úspech, aby z našej triedy odišli ako sebavedomí ľudia. Sám viem, že slovenské školstvo má tendenciu človeka demotivovať, zaškatulkovať a spraviť z neho nešťastného človeka, tak ako som žil ja s myšlienkou, že som „zlý žiak“. Preto sa snažím vyzdvihnúť to, čo im ide a dať im možnosť dosahovať úspechy. Dôležitá je práca s motiváciou, ktorá najmä u detí z nízko podnetného prostredia akútne chýba. Je úžasné vidieť, ako sa pri láskavom a trpezlivom prístupe menia a napredujú.

Máš pocit, že sa ti to darí?

Myslím si, že áno. Založil som napríklad hudobný krúžok a podarilo sa mi niektorým chlapcom zlepšiť dochádzku. Kapela im dala dôvod tešiť sa do školy. Jednou z vecí, na ktorú kladiem obzvlášť dôraz, je spolupráca a zmysel pre komunitu. Mojim cieľom je, aby každý rozvíjal svoje talenty, nech sú akékoľvek, a aby sa ako celok dopĺňali.

Ako to funguje v praxi?

Napríklad máme v triede bodový systém – každý týždeň meriame tri aspekty. Akademické výsledky, dochádzku aj správanie. Deti sú rozdelené do tímov a v skupine sa to týmto spôsobom spoločne vyhodnocuje. Každý žiak musí svojou čiastkou prispieť do svojho tímu. Aj keď má zlé známky, môže nahradiť body v iných oblastiach, a opačne.

Zlepšila sa týmto spôsobom dochádzka?

Áno, zásadne a nikto mi neprepadáva. Deti tento systém majú rady, ak nahradia dosť bodov, plánujú si teambuildingové výlety, na ktoré potom spoločne ideme.

Je táto práca pre teba psychicky náročná?

Niekedy na mňa dolieha chudoba, v ktorej niektoré deti žijú. Je hrozné vidieť, že sú deti, ktoré spravia všetko správne, no nedostanú rovnakú šancu pre svoj pôvod.

Pred naším rozhovorom sme sa dlho bavili o internetových vzoroch, spomínal si mi, že popularita ľudí ako Fiki Sulík či Andrew Tate je podľa teba pre deti toxická.

Niektorí moji žiaci preberajú ich myšlienky. Nie som z tých učiteľov, ktorí by ich za to karhali. Snažím sa rozprávať sa s nimi. Možno mám trochu výhodu v tom, že som tam jediný mladý muž v prostredí, kde učia prevažne staršie učiteľky. Je medzi nami špecifická dynamika, som ich učiteľ a autorita, no zároveň trochu aj starší brat.

Ako na nich tieto influenceri vplývajú?

Chalani, ktorí si nie sú istí sami sebou, sami seba tlačia do toho, aby boli viac hrubí, egocentrickí. Ponižovanie vnímajú ako prejav mužskej sily. Dnes už nevídame otvorený pravicový extrémizmus ako pred pár rokmi. Teraz tu máme skrytých manipulátorov, ktorí narábajú s tou istou skupinou ako neonacisti – s chlapcami, ktorí sa hľadajú.

Uživí ťa táto práca?

Bohužiaľ, pre to nevidím dlhodobú perspektívu v práci, ktorú milujem. Chcel by som čoskoro mať vlastnú rodinu a absolútne si neviem predstaviť ju s týmto platom živiť. Za 1400 eur v hrubom to nejde. Toto je realita, za ktorú nesie zodpovednosť štrnásť rokov Fica a jeho vlády.

© SME

Andrej Klobušník učí deti na základnej škole v Ždani pri Košiciach.

FOTO – ARCHÍV A. K.

Prekážalo mi, že učebnice boli veľmi skratkovité a dejepis nás učili v štýle – tu je pravda, nauč sa ju. Chcel som vedieť viac, a tak som sa zaplietol do konšpiračných teórií.

Autor: Kamila Šebestová

Miluje učiť, no rodinu tým neuživí

5. 1. 2026, Zdroj: **Denník SME**, Strana: 18, Vydavateľ: **Petit Press, a.s.**, Autor: **Kamila Šebestová**, Sentiment: **Pozitívny**, Téma: **Univerzita Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach**, Kľúčové slová: **UPJŠ**, Ďalšie zdroje: **Denník SME - ďalšie vydanie**

Dosah: 450 000 GRP: 10,00 OTS: 0,10 AVE: 14200 EUR

Miluje učiť, no rodinu tým neuživí

Rubrika: Rozhovor

Andrej Klobušník učí deti, ktoré žijú v generačnej chudobe. Byť učiteľom bol vždy jeho sen

V štrnástich rokoch sa pridol k skupine pravicových extrémistov, dnes pracuje aj s rómskymi deťmi. ANDREJ KLOBUŠNÍK učí na základnej škole v Ždani pri Košiciach v rámci programu Teach. Na starosti má deti vo veku desať až šesťnásť rokov. „Postoje sa dajú zmeniť. Veľmi to však záleží na prostredí, v ktorom sa mladý neistý človek nachádza,“ hovorí 29-ročný Košičan. „Náš školský systém má tendenciu človeka demotivovať. Ja chcem, aby z mojej triedy vychádzali sebavedomí ľudia,“ hovorí.

V puberte si patril k skupine pravicových extrémistov. Ako si v tom období premýšľal, čomu si veril?

Nemám pocit, že by som bol vtedy iný človek. Dokonca som mal aj podobné hodnoty ako dnes. Prostredie, v ktorom som bol, však bolo úplne iné. Otvplyňovali ma názory, ktoré som počúval a nedostatok informácií. Mal som veľmi nacionalistické zmýšľanie. Bol som konzervatívce a bigotný kresťan namierený proti LGBTI+ ľuďom či liberálom. Taká slovenská klasika.

Odkiaľ si čerpal informácie?

Bavíme sa o rokoch 2010 až 2012. V tom období sa začali do širšieho povedomia tlačiť konšpiračné teórie a ruská propaganda. Vrchol popularity napríklad zažíval časopis Zem a vek. V mojom okolí to dosť kolovalo. Bol som zvedavý, čítal som veľmi veľa týchto teórií, a tak som do toho aj spadol. Preberal som naratívy, ktoré účelovo manipulovali ľudí.

Nepatrilo si teda k tým, ktorí by otvorene hajlovali alebo chodili na pochody k výročiu smrti Tisa?

Nie, nič také som nerobil. Slovenskí branci, na rozdiel od kotlebovcov, takto okato nepreberali nacistickú symboliku. Dokonca si na to dávali veľký pozor. Zato som však velebil Rusko a Sovietsky zväz. Ospravedlňoval som Jozefa Tisa aj slovenský fašistický štát. Zároveň som zastával komunistov – imponovali mi názory, že s Rómami treba urobiť poriadky.

Cítil si k nim nenávisť?

Skôr som mal automatické nastavenie v mysli, že sú „asociáli, s ktorými treba urobiť poriadok“ a iné naučené frázy. Veľa vecí som robil z rebélie – to mi tak trochu aj zostalo. Veľmi to súviselo s mojim vekom a pocitom, že sa musím nejako angažovať a meniť veci okolo seba. Veľkú úlohu však zohralo aj kresťanstvo. Nechcem veriacich ľudí nijako dehonestovať, no na mňa vtedy naše náboženské spoločenstvo nemalo dobrý vplyv. Ocitol som sa v radikálnej partii ľudí. Keď som to začal vnímať viac kriticky, úplne som sa od kresťanstva odvrátil. Dnes to tiež už vnímam inak, pretože tak ako v každej skupine, sú rôzni ľudia. Aj medzi kresťanmi na Slovensku sú takí, čo sa cítia pápežskejšie než pápež, ako napríklad Kuffovci, a takí, ktorí za Boha schovávajú svoju nenávisť. Zároveň však existujú veľké kresťanské komunity, ktoré úprimne vykonávajú humanitárnu činnosť, pomáhajú chudobným aj menšinám.

Ako čas strávený medzi Slovenskými brancami ovplyvnil tvoje fungovanie na strednej škole?

Chodil som v maskáčoch a kanadách, celé to bola taká zvláštna epizóda. Niektorí spolužiaci sa mi smiali, niektorým to bolo jedno. Boli tam učitelia, ktorí ma s tým priamo konfrontovali, zvlášť keď som na hodinách vytasil nejaký kontroverzný názor.

Ako presne?

Najviac rozhodujúce asi bolo, čo spravil môj triedny učiteľ. Bola to jedna z mála autorít, ktorú som akceptoval. Počas hodín dejepisu ma dokázal ovplyvniť tak, ako iní ľudia nie. Rozprával sa so mnou o histórii, postupne mi vysvetľoval veci. „Nebuzeroval“ ma za moje názory, no ponúkol mi alternatívy.

Prečo bolo pre teba také ľahké uveriť konšpiračným teóriám?

Prekážalo mi, že učebnice boli veľmi skratkovité a dejepis nás učili v štýle – tu je pravda, nauč sa ju. Chcel som vedieť viac, a tak som sa zaplietol do konšpiračných teórií. Tým veria aj veľmi inteligentní ľudia. Paradoxne, práve cez to kritické myslenie sa človek niekedy

dokáže dopracovať k veľmi chybným záverom.

Kedy sa to u teba zlomilo a začal si rozmýšľať inak?

Zachránil to práve ten učiteľ dejepisu, ktorý so mnou viedol dlhé rozhovory a predostieral mi rôzne argumenty. Vtedy som pochopil, že je dôležité ísť do detailu, vyhodnotiť informácie. Pochopil som, že v mojich názoroch argumentoch boli diery, ktoré keď som vyplnil, vyšlo mi z toho niečo úplne odlišné.

Rozhodol si sa ísť neskôr študovať históriu do Veľkej Británie. Prečo si chcel odísť zo Slovenska?

Chcel som jednoducho zmeniť prostredie a vo všeobecnosti som mal pocit, že v Košiciach bolo vtedy všetko nanič. Počas pôsobenia primátora Rašiho mesto stagnovalo a keď som začal vnímať verejné veci, mal som pocit, že naša krajina nemá budúcnosť. No a ak mám byť úprimný, chcel som aj dokázať svojmu okoliu, že na to mám. Že aj chlapec, ktorý z niektorých predmetov prepadáva, sa dokáže dostať na dobrú zahraničnú školu. Mal som štvorky z matiky či chémie, v dejepise som však exceloval. Dosť ma táto skúsenosť formovala a dodnes to ovplyvňuje môj pedagogický prístup. Snažím sa u detí rozvíjať ich silné stránky a dať im šancu dosahovať úspechy, aj keď sú zvyknutí na zlyhania.

Študoval si na univerzite v Norwichi. Aká bola tvoja skúsenosť?

So štúdiom som bol pomerne spokojný, no celkovo sa mi v Anglicku nepáčilo. Aj ja som mal príliš vysoké očakávania a potom som bol frustrovaný z toho, keď sa nesplnili.

Čo z tamajšieho školského systému by si priniesol na Slovensko?

Páčila sa mi tá sloboda, individuálny prístup vyučujúcich a dôraz na reálne zručnosti, s ktorými sme zo školy odišli. Viem to porovnať so štúdiom na Slovensku, kde sme len sedeli, počúvali prezentáciu a robili sme si poznámky, ktoré sme zopakovali na skúškach. Tam sme museli veľmi veľa písať, venovať sa akademickému výskumu, bolo to iné.

Prečo si sa vrátil na Slovensko?

Rozhodol vzťah – moja vtedajšia partnerka bola z Trenčína a ja som začal študovať v Košiciach.

Vedel si si na štúdium histórie v Košiciach zvyknúť?

Náš školský systém je podľa mňa otrasný. Cítil som sa, ako v maturitnom ročníku, kde nás učili v štýle „tu máš 60 tém a nauč sa ich naspamäť“. Veľká výhoda našej katedry **UPJŠ** bola, že bola pomerne nová a pracovali na nej mladí ľudia. Veľa vecí mi tolerovali a podporovali ma. Po prvom ročníku som išiel na Erasmus do Talianska. Diplomovú prácu som tiež mohol robiť na tému, ktorú som si sám vymyslel a školiteľ so mnou išiel do toho.

Vždy bolo твоjim cieľom učiť?

Chcel som to robiť vždy, akurát som si cestu k tomuto povolaniu skomplikoval zahraničím. Vyštudoval som vedecký jednodbor, nie pedagogický smer. K Teach ma dostala jedna známa, ktorá mi tento program odporučila.

V Ždani učíš dejepis a angličtinu. Pôsobíš tam ako plnohodnotný zamestnanec?

Áno, po niekoľkomesačnom tréningu v programe Teach ma škola zamestnala. Tento program trvá dva roky, potom sa väčšina účastníkov uchádza o miesta v štátnych inštitúciách a niektorí zakladajú svoje vlastné iniciatívy. Menšia časť zostane učiť.

To bude aj tvoj prípad?

Áno, ja som bol od začiatku rozhodnutý, že tu zostanem. Dokopy môžem učiť štyri roky bez pedagogického minima – to si práve teraz externe dorábam. Nebudem klamať, nie je to veľmi napíňajúce. Zvlášť po absolvovaní všetkých kurzov a školení od Teach, ktoré mali vysokú kvalitu.

Aké deti učíš?

Ide o spádovú školu pre tri obce. Triedy sú zmiešané. Sú v nich aj deti z rómskych osád.

Si v kontakte s rodičmi?

Hneď druhý týždeň sa stalo, že deti z mojej triedy rozbili okno. Posadil som ich do auta a išli sme k rodičom. To bol môj prvý kontakt s rodinami. Práve tam som zistil, že sa to dá robiť efektívne, keď spolu komunikujeme priamo. S väčšinou rodičov teraz vychádzam dobre.

Ako Ťa vnímajú deti?

Dovolím si povedať, že dobre. Deti ma majú rady – asi aj preto, že mám rád ja ich. V triede máme dobrú atmosféru a to sa odráža aj na výsledkoch.

Spomínal si, že tvoje skúsenosti na strednej škole ovplyvnili, ako dnes učíš deti. Ako presne?

Nepovedal by som, že som nejaký extra výnimočný učiteľ. Snažím sa však deťom vyrovnávať štartovaciu plochu. Chcem, aby pociťovali úspech, aby z našej triedy odišli ako sebavedomí ľudia. Sám viem, že slovenské školstvo má tendenciu človeka demotivovať, zaškatuľkovať a spraviť z neho nešťastného, tak ako som žil ja s myšlienkou, že som „zlý žiak“. Preto sa snažím vyzdvihnúť to, čo im ide a dať im možnosť dosahovať úspechy. Dôležitá je práca s motiváciou, ktorá najmä u detí z nízko podnetného prostredia akútne chýba. Je úžasné vidieť, ako sa pri láskavom a trpezlivom prístupe menia a napredujú.

Máš pocit, že sa ti to darí?

Myslím si, že áno. Založil som napríklad hudobný krúžok a podarilo sa mi niektorým chlapcom zlepšiť dochádzku. Kapela im dala dôvod tešiť sa do školy. Jednou z vecí, na ktorú kladiem obzvlášť dôraz, je spolupráca a zmysel pre komunitu. Mojim cieľom je, aby každý rozvíjal svoje talenty, nech sú akékoľvek, a aby sa ako celok dopĺňali.

Ako to funguje v praxi?

Napríklad máme v triede bodový systém – každý týždeň meriame tri aspekty. Akademické výsledky, dochádzku aj správanie. Deti sú rozdelené do tímov a v skupine sa to týmto spôsobom spoločne vyhodnocuje. Každý žiak musí svojou čiastkou prispieť do svojho tímu. Aj keď má zlé známky, môže nahradiť body v iných oblastiach, a opačne.

Zlepšila sa týmto spôsobom dochádzka?

Áno, zásadne a nikto mi neprepadáva. Deti tento systém majú rady, ak nahradia dosť bodov, plánujú si teambuildingové výlety, na ktoré potom spoločne ideme.

Je táto práca pre teba psychicky náročná?

Niekedy na mňa dolieha chudoba, v ktorej niektoré deti žijú. Je hrozné vidieť, že sú deti, ktoré spravia všetko správne, no nedostanú rovnakú šancu pre svoj pôvod.

Pred naším rozhovorom sme sa dlho bavili o internetových vzoroch, spomínal si mi, že popularita ľudí ako Fiki Sulík či Andrew Tate je podľa teba pre deti toxická.

Niektorí moji žiaci preberajú ich myšlienky. Nie som z tých učiteľov, ktorí by ich za to karhali. Snažím sa rozprávať sa s nimi. Možno mám trochu výhodu v tom, že som tam jediný mladý muž v prostredí, kde učia prevažne staršie učiteľky. Je medzi nami špecifická dynamika, som ich učiteľ a autorita, no zároveň trochu aj starší brat.

Ako na nich títo influenceri vplývajú?

Chalani, ktorí si nie sú istí sami sebou, sami seba tlačia do toho, aby boli viac hrubí, egocentrickí. Ponižovanie vnímajú ako prejav mužskej sily. Dnes už nefičí otvorený pravicový extrémizmus ako pred pár rokmi. Teraz tu máme skrytých manipulátorov, ktorí narábajú s tou istou skupinou ako neonacisti – s chlapcami, ktorí sa hľadajú.

Uživí Ťa táto práca?

Bohužiaľ, pre to nevidím dlhodobú perspektívu v práci, ktorú milujem. Chcel by som čoskoro mať vlastnú rodinu a absolútne si neviem predstaviť ju s týmto platom žiť. Za 1400 eur v hrubom to nejde. Toto je realita, za ktorú nesie zodpovednosť štrnásť rokov Fica a jeho vlády.

© SME

Andrej Klobušník učí deti na základnej škole v Ždani pri Košiciach.

FOTO – ARCHÍV A. K.

Prekážalo mi, že učebnice boli veľmi skratkovité a dejepis nás učili v štýle – tu je pravda, nauč sa ju. Chcel som vedieť viac, a tak som sa zaplietol do konšpiračných teórií.

Autor: Kamila Šebestová